

[From.]

saa maa vi som Medlem af De allierede Nationer ogsaa forlange Retten som Mindretal respekteret. Ud fra den Betragtning, at dette er det centrale Spørgsmaal i hele dette Problem, ønsker jeg at stille den højtærede Udenrigsminister det Spørgsmaal, om den danske Befolkningsgruppe dernede er anerkendt som Mindretal af de engelske Myndigheder. Hvis det ikke er Tilfældet, maa jeg mene, at det maa være en af det danske Udenrigsministeriums fornemste Opgaver hurtigst muligt at fremskynde en saadan Anerkendelse netop i Erkendelsen af, at det maa være Grundlaget for Mindretallet og for Mindretallets Forhold.

Naar det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard finder det for vanskeligt at tale om disse Forhold, saa længe vi ikke kender De allierede Nationers Stilling til dem, vil jeg heroverfor hævde, at det da maa være i de Allieredes Interesse at kende Danmarks egen Stilling til dette Problem, og jeg finder det i øvrigt i god Overensstemmelse med vor Værdighed som selvstændig og suveræn Nation aabent at drøfte vore egne Forhold.

Erik Appel: Jeg antager, den højtærede Udenrigsminister i sin Redegørelse er gaaet saa vidt, som Udenrigsministeren kan gaa, og jeg vil derfor gerne rette en Tak til Udenrigsministeren for denne Redegørelse. Jeg mener, at vi i den Sag, vi drøfter her, skal gaa saa roligt og nøgternt frem, som det er os muligt, men til lige med den Varme i Sindet, som er os naturlig. Det er min Erfaring fra mange Møder rundt omkring i Landet, at det danske Folk er meget stærkt optaget af det slesvigske Spørgsmaal, og jeg tror at kunne sige, at Folket ikke opfatter det, der er overgaaet Europa nu, blot som et Konjunkturudsving, men som et virkeligt Sammenbrud med Nyskabelsens Muligheder i sig. Jeg deler den Opfattelse, og derfor vender vi os henimod en Løsning af det gamle og bitre dansk-tyske Forhold, som kan klare det.

Vi ventede det ogsaa i 1920. Vi satte store Forhaabninger i Danmark saavel som i andre Stater til det Mindretal, der blev oprettet ved Versailles-Traktaten, og hvorved hidtil undertrykte Folkedele blev hævet op i et højere Plan og der fik Opgaver inden for de Herbergsstater, hvor de ogsaa var Formidlere mellem hidtil modstaaende Parter. Disse Forhaabninger til Mindretallene er bristet bittert, og vi maa

søge nye Veje, ikke ved Magt, men ved rolig Forhandling og aabenhjertig Tale. Men det betyder for mig, at det sydslesvigske Spørgsmaal er dukket op igen paa en helt ny Maade. Vi venter nu, at der kan komme en Afgørelse, som kan føre til en endelig Afvikling af vort dansk-tyske Mellemværende i en Fremtid, hvis Aaretal jeg ikke kender, men som maaske ligger 2—3 Slægtled frem i Tiden.

Der er altsaa ikke Tale om Grænseflytning nu, og ingen ved, om den nogen Sinde kommer. Afgørelsen frem i Tiden skal hidføres for den Danskheds Skyld dernede, som ved Tidens Ugunst er blevet Mindretal i sit eget Land, men ogsaa for den tysksprogede Del af Befolkningen, der nu rører paa sig, som vi aldrig før i Historien har set det.

Vi Danske har meget at bøde paa, som vi hidtil har maattet bøde for. Befolkningen nede i Sydslesvig har aldrig været under dansk folkelig Røgt, de har heller ikke senere været under tysk folkelig Røgt, og derfor er der en vis Rodløshed over dem. Jeg vilde med stor Glæde se saadanne Vilkaar givet os som Folk, at vi kunde bøde paa gamle historiske Fejlgreb, men som sagt, det kan ikke ske ved Magt, hverken vor egen eller andres.

Vi har som Folk — og det vil jeg gerne understrege stærkt — intet folkeretligt og heller ikke noget moralsk Krav paa Sydslesvig, derfor kan der kun ske noget ved Tilkendegivelse dernede fra, den tysksprogede Del af Befolkningen sammen med Danskerne og Friserne, kun det kan berettigede til politisk Forhandling, hvis de Allierede vil medvirke dertil. Vil de det, mener jeg, vi maa være rede til Handling. De Allierede er vant til at staa for Skud, de kan ogsaa nok taale at høre, hvad der bliver sagt fra denne Talerstol i Dag. Vi venter, at de griber fast og skærmende ind over for den gamle danske Landsdel, hvis slesvigske Særpræg trods alt er bevaret endnu, men som nu trues med Udviskning af østpreussisk Befolkning, hvis Karakter er dem fremmed. Historien har Tragedier nok; der skulde nødig efter Krigens Afslutning føjes nye til, paa hvis Virkning der ikke senere kan raades Bod.

Derfor beder jeg vor højtærede Udenrigsminister, idet jeg takker for det hidtil gjorte, om at gøre mere. Vi overser ikke de næsten uovervindelige Vanskeligheder, men vi ved fra Udenrigsministerens tidligere Handlinger, at den højtærede Udenrigsminister ikke lader sig gaa paa af det tilsyneladende uovervindelige. Jeg haaber